

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobce: **A. M.,**
nar., st. přísl. Uzbekistán,
bytem v ČR,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky,**
Odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 3. 2019, č. j. OAM-790/ZA-ZA11-VL13-2018,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví rozsudku uvedeného rozhodnutí, kterým žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).
2. Žalobce namítá porušení § 3 zákona č. 500/2004 Sb. správního řádu (dále jen „správní řád“), neboť žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu nezbytném k okolnostem případu dle § 2 odst. 4 správního řádu. Dále byl porušen

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

§ 50 odst. 3 a 4 správního řádu, neboť správní orgán nezohlednil skutečnosti ve prospěch žalobce a nepřihlédl ke všemu, co v řízení vyšlo najevo. Rozhodnutí je podle žalobce nepřezkoumatelné, v této souvislosti namítá porušení § 68 odst. 3 správního řádu. Porušen byl dále § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť žalobce splňuje podmínky pro udělení azylu, § 14a zákona o azylu, neboť v případě návratu hrozí žalobci nebezpečí vážné újmy, a konečně byl porušen též čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, čl. 3 Úmluvy proti mučení a čl. 33 Ženevské úmluvy, neboť dochází k porušení mezinárodních závazků ČR.

3. Žalobce namítá, že se obává trestního stíhání z důvodu, že se pokusil napadnout lékaře, který v roce 2015 špatně diagnostikoval jeho syna. Od té doby se doma nezdržuje, ví ale, že si na něj lékař stěžoval. Konkrétně jej údajně pravidelně hledají zaměstnanci ministerstva. Žalobce se proto obává, že po návratu do Uzbekistánu bude zatčen. Zároveň se domnívá, že oproti lékaři bude v nevýhodném postavení „obyčejného člověka“, kterému státní orgány tolik neuvěří. Pokud by tyto obavy neměl, do vlasti by se již vrátil.
4. Žalovaný podle žalobce uvádí, že se jedná o čistě subjektivní dojmy, žalobce je však přesvědčen, že uvedl zcela konkrétní obavy. Žalovaný označil za nevěrohodné zmiňované návštěvy úředníků v domě žalobce, neboť ten o nich údajně „nic neví“, žalobce však poukazuje na to, že se logicky o těchto návštěvách dozvídá zprostředkovaně, a tudíž ani bližší informace mít nemůže.
5. Žalobce dále namítá, že si v Uzbekistánu půjčil asi 20 000 dolarů, aby měl prostředky na vycestování, přičemž zatím stihl splatit asi 5000 dolarů. V souvislosti s touto půjčkou se obává vězení.
6. Obává se rovněž zatčení z důvodu možné deportace do Uzbekistánu, neboť navrátilivší se, kteří byli vyhoštěni, byli postaveni před soud. Podmínky v tamních věznicích jsou přitom katastrofální.
7. Žalovaný vyjádřil s žalobou nesouhlas a navrhl její zamítnutí. Rozhodnutí podle něj není vadné, nesprávné ani nezákonné. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany jmenovaného je skutečnost, že měl dle něj problémy s lékařem, který na něj podal stížnost, protože jej chtěl žalobce napadnout kvůli podle něj špatné léčbě jeho dítěte. O mezinárodní ochranu v ČR žadatel požádal z důvodu legalizace pobytu, neboť mu hrozilo správní vyhoštění a dále kvůli skutečnosti, že má v Uzbekistánu dluh, který chce výdělkem v zahraničí splatit. Žalovaný si je vědom své povinnosti přistupovat k jednotlivým žádostem individuálně. V daném případě však žádný důvod pro udělení mezinárodní ochrany neshledal. Žádost žalobce žalovaný považuje naopak za čistě účelovou podanou pouze s cílem se vyhnout správnímu vyhoštění. K legalizaci pobytu však nelze v žádném případě použít institut mezinárodní ochrany. K námitce ohledně obav žalobce z následků jeho jednání žalovaný uvedl, že podle něj jde o zcela subjektivní a ničím nepodložené domněnky žalobce, které tento nejen nijak konkrétně nedoložil, ale ani neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, které by tyto jeho údajné obavy a jejich reálnost podporovaly. Žalobce sám ani dotyčného lékaře nenapadl, neboť ten před ním utekl a zavolal na něj ochranku, která žalobce zadržela. Ta sice po nějakou dobu žalobce, jak vypověděl, omezila na svobodě, avšak tento incident neměl nadále pro žalobce žádné negativní důsledky.
8. Žalovaný též upozornil na četné rozpory v tvrzeních, která žalobce uváděl. Příkladem lze uvést, že žalobce nejprve uvedl, že o oficiálním obvinění nic neví, nezná ani aktuální

informace o stížnosti, kterou měl údajně uvedený lékař podat, ale přitom dle jeho vyjádření zcela určitě ví, že bude po příjezdu do Uzbekistánu zatčen. Své obavy ze zatčení dovozuje z toho, že k nim domů dle jeho manželky začali chodit pracovníci orgánu vnitra. Z toho žalobce vyvodil, že lékař neodvolal jeho stížnost. Dále ovšem tvrdil, že nic o jejich návštěvách neví, žalobce též nebyl schopen říci, kdy naposledy byli údajní pracovníci u jeho manželky doma a ptali se na něj, respektive zda vůbec na něj lékař podal stížnost. Žalovaný proto uzavřel, že tvrzení žalovaného nepovažuje za věrohodné. Uzavřel, že žalovaný skutkový stav zjistil řádně, opatřil si adekvátní podklady, a naopak žalobní námitky jsou podle něj velmi obecné.

9. Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
10. Důvodem podání žádosti bylo, že žalobce dostal vyhoštění, přitom, kdo se podle něj vrátí poté do Uzbekistánu, bude muset k soudu. Ve vlasti má také dluh. Dále chtěl zbít lékaře z důvodu špatné diagnostiky jeho syna. Domnívá se, že by proti němu mohlo být vedeno trestní stíhání a mohlo by mu hrozit zatčení. Dále uvedl, že je ženatý, má tři děti, nebyl politicky aktivní.
11. Při pohovoru žalobce upřesnil, že zmíněný lékař chybně diagnostikoval již onemocnění jeho první dcery, která poté zemřela. Když se situace znovu zopakovala v případě syna, chtěl lékaře napadnout. Byl však zadržen ochrankou. Zprostředkovaně se pak dozvěděl, že si lékař na něj stěžoval a chce, aby byl žalobce zatčen. Žalobce netuší, co lékař do údajné stížnosti napsal. Sam si na jeho lékařské metody stížnost nepodával, aby neměli problémy jeho příbuzní, kteří pracují v nemocnici. Žalobce odmítá návrat do vlasti, neboť v případě uvěznění by se neměl kdo starat o jeho rodinu. Ke konfliktu s lékařem mělo dojít v září 2015, žalobce z vlasti vycestoval až v prosinci, v mezidobí ale žil mimo domov. Při vycestování žádné problémy neměl. Podle žalobce je zřejmé, že lékař stížnost podal a neodvolal, neboť k nim domů stále chodí pracovníci orgánu vnitra (od února 2016, respektive od podzimu 2015). Žalobce z toho dovozuje, že proti němu bylo zahájeno pátrání. Žalobce si vyřídil polské vízum, neměl ohledně toho žádné problémy. Ve vlasti má dluh u svých známých, celkem asi 20 000 dolarů. Splatil již 5000 dolarů. K dotazu, proč potíže s lékařem nezmínil v dřívějším správním řízení o správním vyhoštění, žalobce uvedl, že toto zmínil.
12. Součástí spisu je dále závazné stanovisko z 10. 10. 2016 a z 28. 2. 2018, kdy závěr druhého stanoviska zní, že vycestování žalobce je možné.
13. Dne 26. 3. 2019 vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí, kterým žalobci mezinárodní ochranu v žádné formě neudělil.
14. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
15. Soud ve věci rozhodl bez jednání, neboť postupoval podle § 51 odst. 1 s. ř. s., žalobce ani žalovaný nenavrhli jeho konání a soud nepovažoval jeho nařízení za nutné.
16. Soud vyšel v dané věci z následujících právních předpisů:

17. Podle § 12 zákona o azylu „[a]zyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“
18. Podle § 14 zákona o azylu „[j]estliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.“
19. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu „[d]oplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“
20. Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu „[z]a vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“
21. Podle § 2 odst. 4 zákona o azylu „[p]ronásledováním se rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.“
22. Podle § 2 odst. 6 zákona o azylu „[p]ůvodcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.“
23. Soud úvodem konstatuje, že námitky žalobce ohledně porušení jednotlivých ustanovení právních předpisů jsou značně obecné. Žalobce pouze uvedl jejich výčet, aniž by jakkoli konkretizoval, v čem spatřuje jednotlivá pochybení, kterých se žalovaný vůči němu měl dopustit. Pokud jde o porušení zásady materiální pravdy, žalovaný skutkový stav vyhodnotil adekvátně. Lze poznamenat, že „[n]ení povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí. Je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 - 57). Správní orgán rozhodující ve věci mezinárodní ochrany musí podle závěrů vyslovených v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2009, č. j. 5 Azs 40/2009 - 74, při osobních pohovorech postupovat tak, aby žadateli o udělení mezinárodní ochrany umožnil

předložit v úplnosti důvody své žádosti (§ 23 zákona o azylu). Žalovaný se zabýval všemi tvrzeními žalobce a zároveň sám zjišťoval veškeré potřebné skutečnosti. Řešení přijaté žalovaným je v souladu s veřejným zájmem a odpovídá okolnostem případu.

24. Žalobce neupřesnil ani další namítaná porušení právních předpisů. Neuvedl, na základě čeho se domnívá, že splnil podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, ani z jakého důvodu se domnívá, že by mu měla ve vlasti hrozit vážná újma. Taktéž neuvedl, v čem konkrétně podle něj spočívá porušení mezinárodních závazků ČR.
25. Žalovaný přezkoumatelným způsobem dovodil závěry, které srozumitelným způsobem odůvodnil, přičemž odůvodnění rozhodnutí zcela odpovídá požadavkům dle § 68 odst. 3 správního řádu. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 14. 7. 2015, č. j. 8 As 141/2012-57, uvedl: *„Je třeba zároveň uvést, že konkrétní podobu výrokové části rozhodnutí, tedy např. její grafické či jiné rozlišení na záhlaví (návěti) a výrok (enunciát), zákon výslovně nestanoví. (...) Často správní orgány (ostatně i soudy, srov. též § 54 odst. 2 s. ř. s. a § 157 odst. 1 o. s. ř.) koncipují výrokovou část ze syntaktického hlediska jako jedinou větu, v jejíž uvozovací části sdělí označení správního orgánu, účastníků řízení podle § 27 odst. 1 správního řádu a předmět řízení; tato část končí slovy „rozhodl takto“ (případně „vydal toto rozhodnutí“) a dvojtečkou. Po tomto návěti (záhlaví) následuje samotný výrok či výroky rozhodnutí, včetně výroku o nákladech řízení a vedlejších ustanovení. Lze si ovšem představit, že by správní orgán nerozdělil výrok a návěti a všechny náležitosti výrokové části rozhodnutí požadované § 68 odst. 3 správního řádu by byly obsaženy ve výroku. I takový postup správního orgánu, pokud by nebyl na újmu srozumitelnosti rozhodnutí (viz níže), by byl v souladu se zákonem.“* (bod 16) V posuzovaném případě bylo z napadeného rozhodnutí jednoznačně seznatelné, jaký byl předmět řízení, jakým způsobem o něm bylo rozhodnuto a podle jakých právních ustanovení, neboť výrok napadeného rozhodnutí zněl: *„mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, se neuděluje.“*
26. Žalovaný se dostatečně zabýval všemi tvrzeními žalobce a své rozhodnutí náležitě odůvodnil. Rozhodnutí je zákonné a přezkoumatelné. Žalovaný při rozhodování zohlednil informace zjištěné od žalobce a vycházel z aktuálních zpráv o situaci v jeho zemi původu. Žalovaný zjistil stav věci způsobem, že o něm nelze mít důvodné pochybnosti. Žalobci byly kladeny otázky týkající se jeho pobytu v ČR, celá řada otázek se týkala také zjištění důvodů, proč odmítá návrat do vlasti, zda tam zaznamenal nějaké konkrétní obtíže, apod. Nelze také říci, že by žalovaný řízení vedl jakkoli jednostranně či neobjektivně. Žalobci byla umožněna součinnost, mohl se vyjádřit ke všem uvedeným skutečnostem nebo je doplnit.
27. Soud se ztotožňuje se závěry žalovaného, že zde nejsou žádné okolnosti, které by odůvodňovaly udělení mezinárodní ochrany dle § 12 zákona o azylu. Žalobce nebyl ve vlasti nikterak politicky aktivní, nebyl ani členem žádné politické strany. Během řízení neuvedl, že by měl ve vlasti potíže týkající se uplatňování politických práv. Rovněž nebyly zjištěny důvody pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu.
28. Stěžejní námitkou žalobce jsou jeho obavy v souvislosti s pokusem o napadení lékaře, který dle jeho tvrzení měl chybně diagnostikovat jeho syna. Žalobce k tomu uvedl, že na lékaře si stěžovat nechtěl, neboť jeho příbuzní pracují v nemocnici a mohli by z toho mít problémy. Chtěl jej proto fyzicky napadnout, což se mu nepodařilo, neboť byl chycen ochranou. Po tomto incidentu žil nějakou dobu mimo domov, a následně si vyřídil

polské vízum, na které vycestoval. Od roku 2016 (či 2015) jej údajně hledají úředníci u něj doma, z čehož usuzuje, že lékař na něj podal stížnost. Při návratu se obává, že bude souzen či zatčen.

29. Soud ve shodě s žalovaným nejprve uvádí, že tvrzení žalobce jsou neurčité povahy, přičemž jsou založeny na subjektivních dojmech žalobce. Žalobce pouze na základě informací od jeho manželky o tom, že u nich doma se po něm ptají orgány vnitra, dovozuje, že po něm ve vlasti bylo vyhlášeno pátrání, a že zmíněný lékař proti němu podal stížnost. Žalovaný upozornil též na to, že ve správním řízení o správním vyhoštění v roce 2016 žalobce tyto obavy vůbec nezminil. Ze závazného stanoviska z roku 2018, ze kterého žalovaný rovněž vycházel, vyplývá, že žalobce jako překážku vycestování zmínil skutečnost, že by chtěl, aby do ČR vycestoval též jeho syn, kterého by zde chtěl přivést na léčení, a rovněž i druhý syn. K dotazu, zda mu ve vlasti hrozí nějaké nebezpečí, sdělil, že má obavy z uvedeného incidentu s lékařem, který na něj mohl podat trestní oznámení.
30. Lze se ztotožnit se závěry žalovaného, že tvrzení žalobce jsou založena spíše na jeho spekulacích, které neodpovídají skutečnému stavu věci. Žalobce sám uvedl, že k napadení lékaře nedošlo, neboť byl zadržen ochrankou, žádné konkrétní následky z tohoto zadržení dále neměl. Pro závěr, že jeho obavy jsou nadhodnocené, svědčí dále fakt, že neměl ve vlasti do svého odjezdu jakékoli problémy, a to ani s vyřízením polského víza, a mohl bez problémů vycestovat. K incidentu přitom mělo dojít v září 2015. Co se týče obav žalobce s jeho potenciálního zatčení či trestního stíhání, pak tyto žalobce dovozuje ze svého přesvědčení, že lékař proti němu podal stížnost, a dále z údajných návštěv úředníků státních orgánů u nich doma, o kterých se však dozvídá pouze skrze svou manželku. Lze tak mít pochybnosti, zda tyto obavy odpovídají skutečnosti, neboť žalobce si ani není jist, zda proti němu lékař předmětnou stížnost opravdu podal a pouze se tak domnívá.
31. Taktéž fakt, že se žalobce ve vlasti zadlužil, není azylově relevantním důvodem. K této otázce se vyjádřil i Nejvyšší správní soud, který uvedl: „*I když Nejvyšší správní soud bere na vědomí zjištěné skutečnosti ve smyslu obtíží stěžovatele se splácením dluhu, tyto plynou z osobních problémů stěžovatele se soukromými osobami a nelze je bez dalšího vnímat jinak, než jako důvody ekonomické, což stěžovatel také sám v souvislosti se žádostí o udělení azylu uvedl. V daném případě k těmto obtížím nepřistoupila žádná další okolnost, jež by tuto jejich obecnou povahu kvalitativně měnila a povýšila na důvody, které by si úvahu o udělení humanitárního azylu zasloužily.*“ (viz rozhodnutí ze dne 15. 12. 2003, č. j. 4 Azs 31/2003 – 64, či ze dne 30. 3. 2017, č. j. 10 Azs 37/2017 - 30).
32. Jakkoli je situace žalobce obtížná i s přihlédnutím k tomu, že se stará o rodinu a chce zajistit lepší zdravotní péči o syna, nelze na základě ekonomických či sociálních důvodů udělit azyl či doplňkovou ochranu. Institut mezinárodní ochrany lze použít pouze v odůvodněných případech. Představuje formu mimořádné pomoci lidem z oblastí, kde hrozí porušování jejich práv ve smyslu mezinárodních konvencí, nikoli poslední prostředek k zabránění opuštění území ČR. Není možné jej ani zaměňovat s jinými formami pobytu cizinců, které upravuje zákon č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců. Pokud má žalobce v úmyslu svůj pobyt v ČR legalizovat, je na místě, aby postupoval podle předpisů cizineckého práva, zejména dle uvedeného zákona o pobytu cizinců. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004-94, uvedl: „*Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Jak je patrné, zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na "složitost mechanismů", které tento upravuje."

33. Žalovaný se adekvátně vypořádal i s otázkou, jsou-li v případě žalobce dány důvody zvláštního zřetele hodné. Zkoumal v této souvislosti situaci žalobce a konstatoval, že žalobce je dospělou, plně právně způsobilou osobou, může si opatřovat prostředky na své životní potřeby prací. Soud nepochybně zhoršené sociální a ekonomické podmínky v zemi a případnou složitost, s jakou si žalobce bude ve vlasti hledat zaměstnání, avšak toto nejsou důvody relevantní pro udělení mezinárodní ochrany.
34. Žalovaný se odpovídajícím způsobem zabýval eventuality možného pronásledování a celkovou situací v zemi původu žalobce, včetně možnosti udělit žalobci doplňkovou ochranu. Vyšel přitom ze závazných stanovisek ohledně možného vycestování žalobce a ze zpráv, které jsou součástí spisu a jejichž výčet žalovaný uvedl na straně 5 a 6 napadeného rozhodnutí, přičemž nedošel k závěru, že by v případě návratu žalobci hrozilo nebezpečí. Žalovaný své rozhodnutí v tomto směru dostačujícím způsobem odůvodnil. Soud podotýká, že zprávy, ze kterých žalovaný čerpal, jsou převážně z roku 2017 a 2018, přičemž rozhodnutí bylo vydáno v březnu 2019, jedná se tedy o zdroje aktuální. Součástí spisu je též Informace MZV ČR č.j. 119896/2017 – LPTP ze dne 22. 11. 2017, ze které vychází i závazné stanovisko správního orgánu z roku 2018, a která nepochybně určitou formu policejního státu, ale zároveň konstatuje, že v případě návratu do země nehrozí občanům Uzbekistánu žádné zásadní nebezpečí, státní orgány se zaměřují pouze na nepřátele režimu. I z dalších zpráv vyplývá, že situace v Uzbekistánu se postupnými kroky spíše zlepšuje, jakkoli se stále nejedná o svobodnou zemi.
35. Soud si rovněž dovoluje odkázat na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 9. 2019 č. j. 5 Azs 392/2018-30, kde uvedl: „*Krajský soud se otázkou nebezpečí hrozícího stěžovateli v případě návratu taktéž zabýval, přičemž ve shodě s žalovaným odkázal na informaci Ministerstva zahraničních věcí ČR ze dne 22. 11. 2017, podle níž „dle aktuální legislativy žádný postih či nebezpečí neúspěšným žadatelům o mezinárodní ochranu v zahraničí nehrozí; uzbecké orgány výběrově vyslýchají navracející se osoby, avšak ekonomičtí či studijní migranti je obvykle nezajímají.“ Zde je třeba podotknout, že stěžovatel opustil zemi původu výlučně z ekonomických důvodů (chtěl si vydělat na úhradu dluhů vzniknuvších před jeho odchodem z vlasti). Také tvrzení stěžovatele, že v Uzbekistánu hrozí perzekuce osobám vracejícím se z nelegálního pobytu v zahraničí, případně že je na osoby vypovězené z EU nahlíženo jako na inklinující k islamistickému extremismu, ze zpráv o zemi původu založených ve spise.“*
36. U žalobce nejsou splněny ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu ustanovení § 14a odst. 2 písm. a), b) zákona o azylu. Žalovaný neshledal, že by žalobci mohlo ve vlasti hrozit nebezpečí vážné újmy, mučení, nelidského či ponižujícího zacházení. Možnost udělit žalobci doplňkovou ochranu dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu žalovaný rovněž neshledal, udělení podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu zde rovněž není naplněno, neboť vycestování žalobce není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
37. Soud nenalézá deficit v postupu žalovaného ani v žalobou napadeném rozhodnutí samotném, a to jak v odůvodnění, tak i v výroku a poučení. Žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav, přičemž přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a uspokojivým způsobem své rozhodnutí odůvodnil, přijaté řešení také odpovídalo okolnostem daného

případu; žalovaný postupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, opatřil si dostatečné podklady pro rozhodnutí, zjistil všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, pečlivě přihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a provedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci. Všemi zjištěnými okolnostmi se žalovaný ve svém rozhodnutí dostatečným způsobem objektivně zabýval a uspokojivě odůvodnil, proč se v případě žalobce nejedná o důvody pro udělení mezinárodní ochrany.

38. Soud z důvodů shora uvedených proto žalobu zamítl podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s.
39. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 28. dubna 2020

Mgr. Kamil Tojner v.r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.